

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/296/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225219
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1212225219.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej, v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSŤ, s. r. o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č. k.: 10C/208/2012-140 zo dňa 23. 04. 2015, proti uzneseniu č. k. 10C/208/2012-176 zo dňa 02. 06. 2015 rovnakého súdu, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd odvolanie žalobkyne zo dňa 19. 01. 2016 **o d m i e t a**.

Odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **p r i z n á v a** v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa voči žalovanému domáhala náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 774,48 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II. Ďalším výrokom napadnutého rozsudku návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému žalovanému (§ 142 ods. 1 O. s. p.) náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa v konaní nepreukázala splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom (ust. § 3 ods. 1 písm. a/, b/, § 5, § 6, § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

3. Zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 37Er/566/2006 zistil, že o návrhu na zmenu exekútora, doručenom dňa 6. 10. 2010, exekučný súd síce rozhodol po tridsaťdňovej lehote (dňa 19. 12. 2011 uznesením č. k. 37Er/566/2006-84), avšak pre nepodanie sťažnosti predsedovi súdu nemožno postup súdu v exekučnom konaní považovať za zbytočný priesťah, v dôsledku ktorého mala navrhovateľke vzniknúť škoda.

4. Nedôvodnosť návrhu vyvodil tiež z neunesenia dôkazného bremena v otázke vzniku škody. Žalobkyňou vyúčtované režijné náklady nemožno považovať za škodu, keďže ide o náklady vynaložené

na celkovú podnikateľskú činnosť žalobkyne. K uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy prvoinštančný súd uviedol, že žalobkyňa ani v tomto smere neunesla dôkazné bremeno, keď žiadnym spôsobom nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom súdu.

5. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených (v čase podania odvolania platnom Občianskom súdnom poriadku) v § 205 ods. 2 O. s. p. žiadala napadnutý rozsudok prvej inštancie podľa § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/ O. s. p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie vyčítala prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalobkyne, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O. s. p., keď žalobkyňa riadne a včas požiadala z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázala priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovila, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania, keď žalobkyňa nemala možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal.

6. Opätovne žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevzhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobkyne a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľky je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na žalobkyňou podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa napadla aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania.

7. V ďalšom žalobkyňa tvrdila, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami, založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd žalobkyňu umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo žalobkyne na kontradiktórny súdny proces. Navyiac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t. j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O. s. p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol žalobkyňou tvrdý skutkový stav, a to aj napriek tomu, že žalovaný na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

8. V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody žalobkyňa označila napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda žalobkyňu nevznikla. Súdu vyčítala aj to, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvej inštancie odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobkyňa a žalovaný, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva žalobkyňa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

9. Žalobkyňa nesúhlasila ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Žalobkyňa pritom chcela v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie

neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobkyňu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

10. K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy žalobkyne uviedol, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobkyne na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, navyiac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

11. Žalovaný sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

12. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1. 7. 2016 (ďalej len „C. s. p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti

13. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C. s. p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, vzhľadom k tomu, že nebolo potrebné zopakovať, resp. doplniť dokazovanie a dôležitý verejný záujem si to nevyžadoval (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené.

14. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

15. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobkyňa v konaní nepreukázala splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

16. Za nesprávny úradný postup sa v zmysle ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Skúmanie existencie nesprávneho úradného postupu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2010 nebolo viazané na výsledky vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, majúceho za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Súd prvej inštancie bol preto v predmetnom konaní sám oprávnený posudzovať existenciu nesprávneho úradného postupu.

17. Prvoinštančný súd správne s poukazom na ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. uviedol, že poškodenému sa priznáva skutočná škoda, ako reálny úbytok na jeho majetkových hodnotách a ušlý zisk ako

očakávané rozmnoženie majetkových hodnôt pri pravidelnom a škodovou udalosťou neovplyvnenom priebehu vecí. Zo spisu je pritom aj odvolaciemu súdu zrejmé, že žalobkyňa nepredložila žiaden relevantný dôkaz na preukázanie vzniku a výšky majetkovej škody, ktorá jej údajne mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Obsah exekučného spisu pritom nepotvrdil ani vznik výdavkov žalobkyne v súvislosti s urgenciami exekučného súdu. Navyše škoda, tak ako si ju vyčíslila žalobkyňa, t. j. paušálne vyčíslené administratívne výdavky, nemôže v žiadnom prípade odrážať skutočnú škodu vzniknutú žalobkyňi v tomto konkrétnom prípade, ktorú by bolo možné aj riadnym spôsobom verifikovať. Odvolací súd je tiež toho názoru, že po podaní návrhu na zmenu exekútora v priebehu exekučného konania nemôže oprávnenému v súvislosti s nečinnosťou súdu vzniknúť škoda, nakoľko pôvodný exekútor je podľa zákona povinný vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Súd prvej inštancie vychádzal z podobného záveru, keď uviedol, že zmena súdneho exekútora nemohla ovplyvniť ani účel exekučného konania, ani nemohla mať bezprostredný vplyv na povinného.

18. Nakoľko žalobkyňa nepreukázala vznik skutočnej majetkovej škody, nemôže byť v danom prípade splnená ani tretia podmienka zodpovednostného vzťahu, ktorou je kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a spôsobenou škodou.

19. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ani v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej z dôvodu, že len samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v primeranej lehote nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

20. Skutočnosť, že právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam, upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, potvrdil už Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 467/08. K týmto predpokladom patrí v zmysle ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. U právnických osôb sa skúma predovšetkým dopad nesprávneho úradného postupu na dobrú povesť právnickej osoby, či neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Žalobkyňa síce tvrdila, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy a zneistila ju v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, avšak ani na podporu týchto (subjektívnych) tvrdení nepredložila žiadne dôkazy, čo prvoinštančný súd správne vyhodnotil v jej neprospech. Pokiaľ žalobkyňa v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu poukazovala na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odvolací súd len dopĺňa, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Všeobecný súd by preto nemohol v tomto konaní skúmať, či bolo porušené ústavné právo žalobkyne a žiadne konanie, v ktorom bol konštatovaný prietah v konaní sa nevedelo, resp. žalobkyňa túto skutočnosť netvrdila, ani nepreukázala. Navyše aj v prípade potvrdeného porušenia ústavných práv by žalobkyňa musela preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy, čo v danom prípade splnené nebolo.

21. Relevantnosť odvolacej námietky nestrannosti a zaujatosti konajúcej sudkyne vylučuje skutočnosť, že po postupe podľa § 16 ods. 1 O. s. p. (obdobne aj podľa Civilného sporového poriadku podľa § 49 ods. 1) bolo Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom uznesením zo dňa 22. 10. 2012 č. k. 11NcC/96/2012-22 rozhodnuté, že zákonná sudkyňa P. H. Z. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Ani v odvolacom konaní odvolací súd nezistil žiadne iné skutočnosti spochybňujúce nestrannosť zákonnej sudkyne.

22. Neobstojí preto ani námietka porušenia práva na kontradiktórny súdny proces, ku ktorej odvolací súd uvádza, že bezdôvodnou a ničím neospravedlnenou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bola žalobkyňa riadne a včas predvolaná, si sama zmarila možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy. Aj napriek tomu, že podľa ust. § 5 ods. 2 O. s. p. (obdobne aj v súčasnosti § 160 ods. 3 písm. b/ C. s. p.) sa manudukačná (poučovacia) povinnosť súdu nevzťahuje na stranu sporu v konaní zastúpenú advokátom.

23. Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj výčitku žalobkyne, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je konajúcim súdom známe, že žalobkyňa podala na súdy množstvo žalôb týkajúcich sa rovnakých účastníkov s totožným skutkovým základom, pričom všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnila identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba čísel exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvej inštancie vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí, pokiaľ vychádza zo správne zisteného skutkového stavu. Navyiac zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku (obdobne aj podľa Občianskeho súdneho poriadku platného v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie) nemožno vyvodiť, že by tento postup súdu prvej inštancie bol nezákonný.

24. Vzhľadom k vyššie uvedenému, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní súd úspešnému žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 C. s. p.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 C. s. p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

27. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie uložil žalobkyňi povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia predmetného uznesenia zaplatila na účet Okresného súdu Bratislava II súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur. Súdny poplatok bol súdom prvého stupňa vyrubený podľa položky 7a Sadzovníka súdnych poplatkov, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

28. Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa v zákonnej lehote dňa 09. 06. 2015 odvolanie, v ktorom žiadala napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť bez náhrady.

29. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1. 7. 2016 (ďalej len „C. s. p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

30. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C. s. p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

Odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o:

zastavení konania,

odmietnutí podania vo veci samej,

odmietnutí žaloby na obnovu konania,

návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,

zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,

návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,

zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,

zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,

návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,

odklade vykonateľnosti rozhodnutia,

povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,

zabezpečení dôkazného prostriedku,

nároku na náhradu trov konania,

prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,

návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

31. Podľa § 386 ods. 1 C. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak

bolo podané oneskorene
bolo podané neoprávnenou osobou,
smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo
nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

32. Civilný sporový poriadok v § 470 ustanovuje zásadu okamžitej aplikability, v zmysle ktorej sa jeho ustanovenia použijú aj na civilné konania začaté pred dňom začiatku jeho účinnosti, teda pred 1. 7. 2016. Podľa ustanovení C. s. p. preto odvolací súd rozhodoval i o predmetnom odvolaní žalobcu, hoci podané ešte počas platnosti O. s. p.

33. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa doručila súdu prvej inštancie dňa 09. 06. 2015 odvolanie proti uzneseniu, ktorým bola žalobkyňa uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania vo výške 20,- eur. V zmysle § 357 C. s. p. je odvolanie prípustné len voči taxatívne vymedzenému okruhu uznesení súdu prvej inštancie, pričom uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok do tohto okruhu nepatrí. Opravný prostriedok uplatnený žalobcom nie je možné považovať ani za sťažnosť v zmysle § 239 a nasl. C. s. p., nakoľko napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie nebolo vydané súdnym úradníkom.

34. Odvolanie žalobcu preto smeruje voči uzneseniu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon nepripúšťa odvolanie. Z tohto dôvodu odvolací súd odvolanie žalobkyne podľa § 386 ods. 1 písm. c/ C. s. p. odmietol.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).